

Pasiruošimo programa "Link LJD 2010"

2010 Kovas

Tiesoje prieš save ir Dievą

Lietuvos jaunimo dienos 2010
Panevėžys

"Tenai sėdėjo keletas Rašto aiškintojų, kurie svarstė savo širdyje: „Kaip jis drįsta taip kalbėti? Juk jis piktžodžiauja! Kas go gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!" Jėzus, iš karto savo dvasia perpratęs jų mintis, tarė: Kam taip manote savo širdyje?..."(Mk 2, 6-8 eil.)

➔ Katechezė

Visą šį mėnesį gyvensime gavėnioje. Tai ypatingas metas krikščioniui. Jo kasdienybė tampa šiek tiek neįprasta, nes santykiyje su Dievu, artimu, galop pačiu savimi norisi atrasti daugiau tikrumo, teisingumo, pasitikėjimo, pasiaukojimo. Tokie norai ir pasiryžimai atgyja, nes artėjant prie įvykių, per kuriuos Kristus parodo savo meilę iki galo, negalim likti abejingi, negalim likti tokie patys. Mūsų pačių meilės troškulys padidėja, norėdamas susijungti su dieviškąja meile, nes žinom, kad ne mirčiai ir blogiui priklauso paskutinis žodis.

Ne visada pavyksta savo pasiryžimų laikytis ir kaip apaštalas Paulius laiške Romiečiams rašo:

„kai trokštu padaryti gera, prie manęs prilimpa bloga“ (7, 21). Bet ne tame didžiausia bėda – atpažinti blogus darbus, juos įvardinti ir saugotis jų. Daug prasčiau tada, kai nebeskiriame kas mūmyse gera ir kas bloga, arba dar, kai darydami kažką negero save pateisinam. Užmigdę savo sąžinių jautrumą kartais net jaučiamės teisūs teisdami kitą pagal savo susidarytą nuomonę. Mūsų tiesa tampa svarbesnė už dieviškąją tiesą apie kitą žmogų. Būti teisingu ne visada yra lengva. Aš pats, galvodamas apie savo praeitį, prisimenu, kaip bandydamas pateisinti savo nuodėmes, dažnai būtu kitokia, tai viskas būtu kitaip ir aš to nedaryčiau“. Tik dabar

suprantu, kad tokios mintys širdyje, buvo savęs ir savo nuodėmių pateisinimas. Bijodavau Viešpaties prašyti, kad iširtų mano širdį kaip kad prašė psalmininkas: "Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį, išmėgink mane ir perprask mano mintis. Pažiūrėk, ar neinu klystkeliu, ir vesk mane amžinuoju keliu"(Ps 139, 23-24).

Jėzui ne visada reikia žodžių, Jis ir be jų žino mūsų mintis ir viską, kas dedasi mūsų širdyse. Fariziejai, išgirdę Jėzaus žodžius paralyžuotajam: "Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės", nieko nesakė, tik "svarstė savo širdyje", kaip Jis gali taip kalbėti, o Jėzus savo dvasia perprato jų mintis ir tarė: "Kam taip manote savo širdyje?"

O kaip su mūsų širdimis? Kas ten vyksta? Ar mes pažįstame tiesą? Ar girdime Jėzaus balsą? Juk Jis sakė: "Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus" (Jn 8, 31-32). Tą patį Jis sako ir šiandien mums visiems. Jėzus nori, kad ne tik klausytume, bet ir išgirstume Jį, leistume Jo žodžiui įkristi į mus, kaip į gerą dirvą. Įsišaknijęs žodis prabudina sąžinę ten kur reikia, jis ištyrina mūsų įpročius ir mintis, jis primena, budi mūmyse ir už mus. Apskritai, ieškantis tiesos žmogus

gyvens taip, tarsi nuolat būtų Dievo akivaizdoje. Prisimenu, kai mus dar jaunos vaikus ruošusi pirmajai komunijai mokytoja sakydavo: „kai priimi komuniją, kartok ir dėkok: koks didelis svečias mano širdyje“. Nustebsit, bet supratau, jog tai klaidinga malda. Juk kai aš pakviečiu svečią į savo namus, nebūtinai jam aprodau visą butą. Jei kitas kambarys yra prišiukšlintas, arba lova neuždengta, tai tiesiog uždarau duris į tą kambarį ir svečio neįleidžiu. Jėzus yra ne svečias, bet **Viešpats**. Jis nori, kad atidaryčiau visas savo širdies duris, visus kampelius ir trokšta aplankyti viską, net ir ten kur dar netvarka. Jis nori man priminti, kur dar mintyse save teisinu, bandau ne tik save, bet ir kitus apgauti. Jobas, kuris gyveno visišku teisumu Dievo akivaizdoje vis tiek sakė Viešpačiui: "Teištiria Jis mane ugnimi, išeisiu tarsi grynas auksas" (Job 23, 10).

Noras gyventi tiesoje taurina žmogų. Toks žmogus nebeislapsto už krūmų, bet žinodamas savo trūkumus, savo paralyžių siekia priartėti prie Jėzaus, paliesti Jo rūbą. Mąstant panašia tema, aš dažnai rekomenduoju vaizduotės malda. Galima paimti kokį skyrelį iš Šv. Rašto ir paversti jį į malda. Pavyzdžiui tą skyrelį, kur moteris, serganti kraujopliūdžiu, šaukė:

„jei tik palytėčiau Jo drabužį - išgyčiau” (Mt 9, 21). Jėzus buvo apsuptas minios, bet ji **prasiveržė** pro minią ir palietė Jo rūbą. Aš visada siūlau užmerkti akis, matyti Jėzų stovintį, ar sėdintį, savo vaizduotėje prasiskverbti pro minią ir pulti prie Jo kojų, paliesti Jį, Jo drabužį. Tai širdies malda, žodžių

visiškai nereikia. Jėzus mato mano pastangas, mato tai kas vyksta mano širdyje. Jo troškimas yra dar didesnis negu mano ir mūsų širdys susijungia.

Už liudijimus ir didžiąją dalį minčių panaudotų katechezėje dėkojame Vincui Kolyčiui

➔ Klausimai-atsakymai

Šia skiltimi esat kviečiami naudotis kūrybiškai: jei manote, kad geriau padiskutuoti patiems duotais klausimais, užuot puolus skaityt atsakymus, kurie yra tik viena iš daugelio galimybių duoti vienokią ar kitokią paaiškinimą, taip ir darykit.

1) Tiesa, kartais ji nutylima, kartais garsiai išsakoma. Kas geriau?

Yra žmogelių, kurie nesusilaikę pasako bet kokią tiesą, bet kam ir bet kaip. Jei tas žmogus nėra klounas, jis taip gali padaryt nemažai žalos.

Kai kalba eina apie svarbią, esminę gyvenimo tiesą, ji turėtų būt perteikta su atsakomybe. Mano manymu, tiesa turi būti ne išsakyta, nebent tai padarysime nesužeisdami, nepažemindami kito, bet PALIUDYTA. Atpažinę tiesą per kito žmogaus liudijimą mes būsime vedami į apsisprendimą arba

atmetimą, bet nebūsime priversti to padaryti. Paimkime Jono Krikštytojo pavyzdį. Apie jį pasakyta: „jis atejo kaip liudytojas” (Jn 1, 7) ir jis paliudijo tiesą (5, 33). Tą patį pasakė Jėzus Poncijui Pilotui: „Aš esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą” (18, 37). Tai pažadino tikrą klausimą Piloto širdyje: „O kas yra tiesa?!” Ir ko gero jis pajuto, kad toji Tiesa buvo jo paties teisiama. Tai turėjo būt persmelkiantis dalykas.

2) Kas yra tiesos kriterijus, kas man leidžia sakyti, kad tai ar tai yra tiesa?

Mums krikščionims yra viena Tiesa ir daug tiesų. Jėzus pasakė: „Aš esu kelias, Tiesa ir gyvenimas” (Jn 14, 6). To nepasakė nei vienas pranašas kalbėjęs Dievo vardu, nei vienas šventasis daręs dieviškus darbus. Jėzus tai pasakė gavęs autoritetą iš Tėvo, nes Jis yra viena su Tėvu. Jis

paliudijo tai visu savo gyvenimu. Būdamas Tiesa ir ją liudydamas, jis paliko tiesą ir apie kiekvieną žmogų. Jėzus tapo panašus į visus žmones, išskyrus nuodėmę, todėl norėdami būt teisingame santykiyje su kitais turėtume perimti dievišką žvilgsnį, dievišką požiūrį į šalia esantįjį.

Paskui gyvenime yra daug kitų tiesų, kurios objektyvios ar subjektyvios, aiškiai suprantamos ar paslėptos... priklausomai apie kokią gyvenimo sritį kalbėsime. Pvz. meną išmanančio ir neišmanančio tiesos bus skirtingos, išimylėjusio ir standartiškai gyvenančio vėl gi tiesa skirsis, o kiek dar daug kitų sričių... Galit net padaryt bandymą: jei kambarį turit paveikslą, ar vieną koki išraiškingesniu drabužiu apsirengusį žmogų – aptarkit požiūrį į tą daiktą ir pagrįskite savo tiesą. Kokių išvadų prieisite? Ar verta aukot gyvenimą už tokias tiesas? Už kokią tiesą verta aukot gyvenimą?

3) Kas man yra pagalba gyventi tiesoje su savimi ir Dievu?

Manau Bažnyčia turi daug išminties ir siūlo įvairių praktiškų, kur žmogus gali atrasti teisingą santykį su savimi, su kitais ir su Dievu. Norėčiau paminėti pora. Pirmiausiai tai adoracija – praleistas laikas akis į akį su Dievu. Garbindami Dievą, pripažįstam Jį kaip mūsų kūrėją, o

save pripažįstam kaip kūrinį, vieną iš daugelio kitų kūrinių. Tačiau, aš esu kūrinys mylimas kūrėjo ir gavęs ypatingą garbę vadintis Dievo vaiku. Taigi adoracija mums leidžia pergyventi Dievo akivaizdoje šią tiesą: Tu esi kūrinys ir kartu Dievo vaikas.

Ir dar – išpažintis. Būdamas laisvas, ne visada tą laisvę teisingai panaudoju ir man tai paliudija sąžinė. Galiu suprasti, kad nesu tobulas, nors ir keliauju į tobulybę. Pripažindamas savo silpnumą, pripažindamas tai, kad man reikalinga dieviška pagalba, aš vėl gi atsistaju tiesoje su savimi, tiesoje su Dievu.

Galite paieškoti drauge kitų būdų, kurie jūsų manymu padėtų jums išlikti tiesos kely, tiesos santykiyje.

➔ Asmeninė piligrimystė

Šv. Rašto ištraukos:

„Tenai sėdėjo keletas Rašto aiškintojų, kurie svarstė savo širdyje: „Kaip jis drįsta taip kalbėti? Juk jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!“ Jėzus, iš karto savo dvasia perpratęs jų mintis, tarė: „Kam taip manote savo širdyje?...“ (Mk 2, 6-8 eil.)

Klausimai apmąstymui:

- Ar gali egzistuoti objektyvi ir vienintelė tiesa apie dalykus šiame pasaulyje? O gal yra tik skirtingos nuomonės?

- Kas ir kaip gali man padėti atpažinti ir išpažinti tiesą apie save, kitą žmogų, Dievą?

- Ar pasirinkdamas gyventi tiesoje prieš save patį, kitus žmones ir Dievą netampi labiau pažeidžiamas? Ar verta rizikuoti ir leisti tiesos ieškoti, o atradus ją gyventi?

- Kodėl Pilotui paklausus „O kas yra tiesa?“ (Jn 18, 38), Jėzus jam nieko neatsakė?

Maldos intencijos:

Dėkok Dievui, jog Tave sukūrė laisvu ir protingu, galinčiu tiesą atpažinti ir ją pasirinkti. Prašyk, Šventosios Dvasios, jog Tave vestų į visišką Dievo vaiko laisvę, kad galėtum tyra širdimi priimti save ir kitus žmones. Melsk drąsos keisti savo klaidingus įsitikinimus apie save, kitus ir Dievą.

Užduotis – praktinis pasiūlymas:

Dievas Tau apreiškia tiesą apie tai, kas Tu esi: esi sukurtas pagal Jo paveikslą ir panašumą: (Pr 1, 26); Daugybė Šv. Rašto vietų liudija, jog esi Dievo vaikas (Oz 2, 1; Mt 5, 9; Lk 20, 36; Jn 1, 12; Rom 8, 14 – 19; Gal 3, 26; 1 Jn 3, 1-2) ir gali kreiptis į Jį kaip į mylintį ir gailestingą Tėtį: (Mt 6, 9-15).

Tačiau tiesa yra ir tai, jog mums ne visuomet pavyksta išverti meilėje jos nesužadžiant. Jėzus, trokšdamas išvaduoti mus iš nuodėmės pančių ragina išpažinti ir šią tiesą apie save bei tapti laisvais (Jn 8, 31-36).

Ištirk savo sąžinę ir atlikęs išpažintį šlovink Dievą laisva širdimi.

SAŽINĖS PERŽVALGA

• *Dievo atžvilgiu*

Koks mano pasitikėjimas Dievu? Ar praeitoje išpažintyje tyčia nenuslėpiau kokios nors nuodėmės? Kiek savo gyvenimu kitiems liudiju Viešpatį? Ar neapleidžiu maldos? Galbūt meldžiuosi tik tada, kai prispaudžia bėdos? Kaip atpažįstu Dievo veikimą savo ir kitų gyvenime? Ar meldžiuosi prieš svarbius apsisprendimus? Gal sekmadieniais dirbau? Ar dalyvauju šv. Mišiose bent sekmadieniais? Ar suvokiu, jog be svarbios priežasties apleistos Šv. Mišios sekmadienį yra nuodėmė? Ar būdamas sunkioje nuodėmėje nepriėmiau Švč. Sakramento (Komunijos)? Ar tradicinė malda man sava ir priimtina? Ar tariau Dievo vardą su pagarba, ar tikiuosi jo malonės? Ar neužiimu burtais, ateities spėjimu ir spiritizmu (dvasių kvietimu)? Ar nesilankau pas būrėjus, ekstrasensus? Ar netikiu horoskopais, ir prietarais? Gal tikiu reinkarnacija, likimu? Ar nesinaudoju amuletais, „zodiako“ ženklais? Ar stengiuosi pagilinti savo žinias tikėjimo tiesose? Kaip stengiuosi pažinti Dievą? Ką darau, kad tobulėčiau dvasiškai ir meilėje? Ar nesigėdiju pasirodyti tikinčiu ir mylinčiu?

• *Artimo atžvilgiu*

Ar sugebu atleisti, užjausti ir padėti kitam? Ar gerbiu savo tėvus, mokytojus, vyresniusius? Ar stengiuosi būti kantrus, garbingas, teisingas? Ar mintyse ir kalbėdamas neteisiu savo draugų ir artimųjų? Ar kitų neapkalbu, nešmeižiu? Gal ką nors keikiau ir linkėjau bloga? Ar neišnaudoju, neapgaunu, nežeminu mažesniųjų ir silpnųjų? Ar atpažįstu savyje pavydą, pyktį, kerštą, baimę? Ar rūpinuosi vargstančiais, sergančiais ar bėdos ištiktisiais? Ar nepaskatinu kitų daryti bloga? Ar nesiverčiu nelegalia ir nuodėminga veikla? Ar neužiimu prekyba narkotikais, vogtais daiktais? Kokį kitiems rodau pavyzdį? Ar padoriai rengiuosi? Gal ką nors patraukiau į nuodėmę? Ar neveidmainiauju bendraudamas su savo draugais ir artimaisiais? Ar nepavydžiu kitiems? Ar nesistengiu bet kokia kaina būti pastebėtas? Gal meluoju? Ar paisau išmintingų patarimų? Kaip prisidedu prie atlaidžios, ramios, meilingos nuotaikos kūrimo savo šeimoje, darbovietėje, draugų tarpe? Ar sugebu atsiprašyti? Ar esu gailestingas, ar suvokiu, jog atleisti yra svarbiau nei būti teisiu? Ar nesisavinu kitų uždirbto ir įsigyto turto – ar nevagių? Ar dėl savo naudos lengvabūdiškai nesinaudoju kitų žmonių gerumu

ir pasitikėjimu? Gal reklamos melo paveiktas arba pasinaudodamas kito jausmais ir pasitikėjimu ieškau intymaus suartėjimo su priešingos ar tos pačios lyties žmogumi? Ar nesvetimauju, neištvirkauju? Ar pripažįstu, kad intymus ryšys ir lytinė aistra yra Dievo dovana šeimai, o ne malonumų vaikymuisi? Ar priimu Dievo teikiamą gyvybę? Gal pritariu abortams, kontracepcijai?

- **Savo paties atžvilgiu**

Ar priimu gyvenimą ir save patį kaip Dievo dovaną? Ar nepiktnaudžiauju valgymu, alkoholiu ir rūkymu? Ar nevartoju sveikatą, blaivų protą bei santykius tarp žmonių gniuždančių narkotinių medžiagų? Kaip tausoju savo sveikatą? Ar per daug nesirūpinu

savo sveikata ir išvaizda? Ar jaučiu atsakomybę už kiekvieną savo sąmoningai atliktą veiksmą? Kaip išnaudoju laiką, kaip ugdu save? Ar netingiu? Ar skiriu laiko poilsiui? Kaip ugdu savo širdies, minčių ir darbų tyrumą? Ar neprarandu gyvenimo džiaugsmo, ar nekyla minčių apie savižudybę? Ar gerbiu savo kūną? Gal turiu kokią nors priklausomybę? Ar sąmoningai nenusidedu skaistumui pats su savimi? Galbūt mėgaujuosi nepadoriais vaizdais bei mintimis? Ar nesmerkiu savęs už nesąmoningai padarytus veiksmus? Ar stengiuosi būti savo jausmų ir aistrų šeimininkas? O gal pasiduodu aklam aistros vedimui? Ar esu nuolankus, romus, kaip siekiu ramybės?

➔ Bendruomenės prisistatymas

„Samarietės“ bendruomenė ir Asumpcion (Marijos Dangun Ėmimo) seserys

Kas mes esame? Seserys asumpcionistės Lietuvoje įsikūrė 1993 metais. Nuo pat pradžių gimė „Samarietės“ projektas – krikščioniška merginų bendruomenė, gyvenanti kartu su seserimis. Šiais metais ant Šeškinės kalno Vilniuje gyvena penkios seserys ir dešimt studentų. Mes esame dvi ir viena bendruomenė... Kaip tai suprasti? Kasdienybėje mūsų butis, ritmas, darbai skiriasi nuo seserų. Mes esame įvairių specialybių studentės arba dirbančios merginos nuo 18 iki 30 metų. Mus jungia troškimas ir apsisprendimas vienerius metus gyventi bendruomenėje ir dalyvauti projekte. Ši patirtis tai tikra gyvenimo, kito ir savęs priėmimo tiesoje mokykla, tikėjimo ir Dievo pažinimo patirtis.

Kodėl vadinamės „Samarietės“? Evangelijoje pagal Joną (Jn. 4, 1-42) bevardė moteris iš Samarijos susitinka Jėzų prie

šulinio. Ji atėjo pasisemti paprasto vandens, o užsimezgė tikras dialogas su Mesiju. Tas pokalbis yra tiesos apie save ir Dievą atradimo kelias. Evangelijoje pasakojama moters misionierės istorija – ji palikusi šotį bėga į miestą pranešti apie susitikimą su Mesiju. Panaši yra ir gyvenimo krikščioniškoje bendruomenėje patirtis: tai dialogo, tiesos, atleidimo, įtikėjimo ir atradimų vieta.

Kur mus galima sutikti? Mūsų namai yra Vilniuje, Želvos 14. Tai nėra vieta, kurioje susirenkame, tai namai, į kuriuos grįžtame ir iš kurių išiname kiekvieną dieną. Bendruomenei reikia namų, stogo (kad ir atviro...), kad galėtume į juos sugrįžti, susigražinti jėgas, surinkti savo išblaškytas mintis, patirtis ir jas nunešti pas Dievą. Šie namai yra tokie pat, kaip daugelis namų Senosios Šeškinės rajone, o kartu jie ir kitokie – juose yra koplytėlė, tarsi namų širdis, kurioje kiekvieną dieną ieškome supratimo ir jėgų, nutylame ir šloviname Viešpatį. Taip pat mus galite sutikti mieste, mūsų universitetuose, kolegijose ar darbovietėse... Ten, kur būname su draugais ir bičiuliais... Taip pat kartą per savaitę mus sutiksime šalia vargdienių ir silpnųjų: mes savanoriaujame Caritas dienos centre, pas Motinos Teresės seseris,

Versmės mokykloje, neįgaliųjų dienos centre...

Ką mes veikiame? Kiekvieną trečiadienį susirenkame į bendruomenės vakarą. Bendruomenės vakarai skirti mokymams apie tikėjimą ir savęs pažinimą, pasidalinimams, šventėms, o per sesiją – linksmiems filmams! Metų pradžioje vykstame į susipažinimo ir metų planavimo išvyką, po naujų metų važiuojame į bendruomenės rekolekcijas (pvz. Pas Tiberiados brolius, o šiais metais aplankėme seseris Karmelites Paštuvoje). Baigiame metus taip pat bendra išvyka, kurioje aptariame ir įvertiname metų patirtį. Kiekviena „samarietė“ įsipareigoja savanoriškai tarnystei kartą per savaitę.

Kaip galima tapti samariete?

Visą informaciją gali rasti svetainėje www.assumpta.lt Svarbiausia – motyvacija. Tu neturi išlaikyti jokio egzamino ar pateikti spindintį stebinantį gyvenimo aprašymą, arba priešingai – sugraudinti seseris... Svarbiausia – nuoširdžiai norėti dalyvauti projekte ir turėti galimybes jame įsipareigoti metams. O tada – pasibelsk į duris....

Tai kas nėra parašyta jokiame projekte... Tai „samarietė“ kasdienybė, be kurios projektas nebūtų toks žavus. O kasdienybė susideda iš mažų dalykų: arbatos gėrimo virtuvėje, pavaišinimo sriuba, namų tvarkymo, šiukšlių rūšiavimo, filmų žiūrėjimo arba gilių ir tikrų pokalbių, kurie gimsta tiesiog kasdienybėje.

➔ Liudijimas

Po kiek vėlyvos paskaitos ir dar užtrukusi universiteto skaitykloje skubu namo. Ateinu į stotelę – dar septynios minutės iki reikiamo autobuso. Jei lauksiu, sušalsiu. Ir nei šis nei tas tiesiog stovėti, tad sparčiu žingsniu traukiu kitos stotelės link. Pasivaikščioti sveika. Nuo vasario pasiryžau grįžti iš universiteto pėsčiomis – kas ta valandžiukė – vis vien grįžusi skaityčiau elektroninius laiškus, rašinėčiau kitiems, dar „Facebook“, „Skype“ žinutės. Po valandos kelio poreikis sumažėja – pakanka keliolikos minučių sureaguoti į elektroninės erdvės naujienas. Taip pat eidama atstumą, kurį galėčiau nuvažiuoti, pajaučiu solidarumo dvasią – ir su tais, kurie neišgali visuomeninio transporto paslaugų, ir su tais, kurie pėsčiomis iš gimtųjų miestelių traukdavo studijuoti į sostines, taip pat su tais, kurie tolimuose kraštuose kasdien kilometrų kilometrų eina atsinešti indo vandens... Tačiau šiandien pirmadienis, o pirmadieniai pas mus namie bendruomenės Mišios („Koks stebuklas“ – nejučia dingteli) tad paėjėsiu bent vieną stotelę ir valandos kelią sutrumpinsiu iki keliolikos minučių, kad spėčiau laiku. Parskubu – ech, kaip gerai, kunigas šiek tiek vėluoja, batus pakeičiu

šlepetėmis ir nušlepsi į salę. Iš tiesų, pasižadėjau sau, jog stengsiuosi dalyvauti šiose pirmadienių Mišiose – kad kiek įmanoma giliau įkvėpčiau šitų namų dvasios, kad kuo gyvesni liktų prisiminimai. Vis tik šiandien nespinduliuoju noru įvykdyti šį pasižadėjimą. Kadangi nutariau Gavėnios laikotarpį įprasminti kiekvieną sekmadienį apsilankydama bažnyčioje (nes paprastai tądien vis randu kitų užsiėmimų arba tiesiog tinginiauju), jau pirmadienį – antra diena iš eilės einu į Mišias... ir man jų atrodo šiek tiek per daug. „Juk aš ne vienuolė!“ – tokiais atvejais paprastai išgirstu viduje kažkokį prieštaravimą. Visgi, Mišiose dalyvauju.

Hmm, po jų pamąstau, jog galbūt labiausiai į jasėjau dėl to, kad atitrūkčiau nuo besikaupiančių darbų – kursinio rašymo, pasiruošimo paskaitomis. Pajuntu nusivylimą – gali būti, kad visai nejudama, pasinaudojau Mišiomis kaip pabėgimu nuo darbų, kuriems reikia ryžto ir energijos, susikaupimo? Iš tiesų – kiek nuoširdžiai dalyvavau Mišiose? Ar sąmoningai priėmiau Komuniją? Ką pamenu iš pamokslų? Ką gi, lieka stebėti save ir pamėginti pričiuopti tas akimirkas, kada elgiuosi

mašinaliai, be nuoširdaus ir atviro buvimo čia ir dabar.

Ši minčių sūkurį pakeičia kitas – po Mišių tarėmės susitikti su merginomis ir papuošti keletą kambarių. Rytoj grįžta grupė iš trijų savaičių misijos Filipinuose – tarp jų ir dvi seserys bei dvi „samarietės“, norime jas taip pasitikti. Iš margo spalvoto popieriaus karpome gėlytes ir klijuojame jų kambariuose ant sienų, užuolaidų, spintų, grindų, pučiame balionus, lankstome popierines gerves. Jau įsivaizduojame, kokios laukiamos pasijus grįžusiosios ir kaip džiūgaus, tad su vaikišku entuziazmu gražiname kambarius. Užbaigiame ir netrukus, kaip įprastai po devynių penkiolika, nutilindžiuoja varpelis, kviesdamas į palėpės koplyčią naktinei maldai.

Po valandėlės pabeldžia į duris – kyšteli galvą viena „samarietė“, praneša, jog sesuo Danguolė trumpam kviečia į virtuvę, nori kažką pasakyti. Gan nenoriai, nes tenka išblaškyti darbo atmosferą, sliūkinu virtuvėn. Žinia merginoms – mūsų bendruomenė kviečiama į Rokiškį. Vyksta pasiruošimas LJD, ir galime ten pristatyti „Samarietės“ projektą. Viena tokia kelionė jau suplanuota, vadinasi šitos galime ir atsisakyti. Juk jau ir taip beveik kiekvienas savaitgalis būna užimtas.

Hmmm, Rokiškis – niekada ten nebuvo. Įdomu, koks ten jaunimas susibūręs? Aha, diena prieš moters dieną, galėtume kartu su moteriška bendruomene atšvęsti. Danguolė siūlosi iškepti šokoladinį pyragą! Pavaikšiotume po miestelį? Su jaunimu turėtume arbatėlę? Gal kokį žaidimą pažaistume? Parodytume jiems nuotraukas iš Filipinų? Ir mano (jau girdžiu save sakant: „važiuojam, važiuojam!“), ir visų entuziazmas auga. „Samariečių išvyka į Rokiškį“ – pasižymiu savo užrašuose.

Pokalbiai įsivažiuoja, temos keičia viena kitą. „Vėl pustau laiką ir nedarau rimtų darbų“ – panosėje išgirstu savo murmėjimą. Laimei, ant šito priekaišto užgriūva išganinga mintis: „Juk tai ir yra gyvenimas, pats tikriausias savo laiko gyvenimas!“

Tai tik trumpas pusdienio atspindys. Įsivaizduoju, jog jis gali atrodyti pernelyg paprastas. Gal tiesiog kažkokios išsiblaškusios studenčiokės visai padrikos mintys, niekur nevedantis chaosas? Gal visiška painiava savo noruose, jausmuose ir dar bandymas viską įprasminti Dieve? Taip. Būna akimirku, kai šitaip vertinu.

O tada! Tada nuostabus mano draugas, kuris mane myli kaip stebuklą, iš karto perpranta mano

mintis ir taria: „Kam taip manote savo širdyje?“. Visoj many žydėte sužydi malda - „Dieve, išmokyk mane būti tyloje ir pasitikėjime“. Ir tai yra daug stipriau už bandymą pačiai išsiaiškinti, kas yra mano kasdienybės tiesa, kaip elgtis, kur keliauti.

Kaskart šitaip sužydėti – Tiesoje prieš save ir Dievą – išmokau gyvendama „Samarietės“ bendruomenėje, pas Asumpcion seseris. Gyvenimas čia - nuostabių gėlių sode, kuriame taip stipriai išgyvenamas rūpestingo Sodininko buvimas – keičia gyvenimą.

Gretė
(psichologijos studentė,
pirmus metus
gyvenanti Samarietės
bendruomenėje)

(Samarietės dalyvauja seserų organizuojamuose projektuose. Pavyzdžiui, šiais metais jaunimo grupė vyko į jaunimo Taize susitikimą Filipinuose, o po to pasiliko dvi savaites misijų patirčiai vargingame Manilos priemiesčio rajone. Visą pusmetį prieš kelionę dalyviai rinko aukas mokyklos, kurių suniokojo taifūnas, atstatymui. Šiame laiške samarietėms Sigitos įspūdžiai iš misijų Maniloje. Tai tikra gyvenimo tiesos patirtis, kurios akivaizdoje,

mes, krikščionys, turime apsispręsti į kieno pusę stoti, kieno teises ginti.)

Sveiki visi !!!

Pas jus dar rytas, o pas mane jau gerokai įsidienoję... Taigi, Filipinuose visko labai daug: purvo, saulės, triukšmo, žmonių, tarakonų (nykščio dydžio), skurdo, šypsenų, atvirumo, svetingumo, išprotėjusio judėjimo keliuose (ačiū Dievui, kad Filipinuose nereikia vairuoti!)... Ši šalis man be galo kontrastinga - vienoje tvoros pusėje prabangus ir saugomas turčių rajonas, golfo laukai, o kitoje - benamiai, gyvenantys tiesiog čia pat, po medžiais.

Pirmą savaitę praleidome Taize susitikime ir žvalgėmės po Manilą. Gyvenome prabangiame rajone, saugomame apsaugos, su kondicionieriais ir kitais patogumais. Pakrovė ir pripildė ta savaitė, o to labai reikia keliaujant toliau.

Šiandien važiuojame į Malibay. Tai skurdus rajonas. Jame yra Asumpcion mokykla, kuriai rinkome pinigų per pyragų akciją. Čia žmonės gyvena labai skurdžiomis sąlygomis: dauguma neturi darbo, gyvena po kelias šeimas viename mažame butuke, kitų namai tokie, kad juose negali net išsitiesti. Daug ten purvo, kvapų, kurie nebūtinai

labai maloniai nuteikia, bet kiek daug šviesos ir vilties, kiek daug šypsenų! Neįtikėtina, niekada nebūčiau įsivaizdavusi, kad tokioje situacijoje žmonės gali šypsotis. Atrodo, kad daugelis nieko neturi, bet kita vertus, jie iš to išspaudžia viską, ką gali. Daugelis jų gyvena žemiau skurdo ribos, bet tokie orūs, pasitempę, tvarkingi, paprasti ir atviri. Ir šiaip, toks jausmas, kad tai, kas palaiko ir stiprina Filipinų žmones - yra tikėjimas. Galvoju, kad pas mus dažnas, kuris turi daug sunkumų, praranda motyvaciją kažką daryti „juk vis tiek gyvenimo nėra“, o čia žmonės bando irtis iš paskutiniųjų ir dar randa kuo pasidžiaugti. O vaikai nerealūs. Tikri vaikščiojantys stebuklai!

Gera buvo tas dienas gyventi su visais vietos žmonėmis jų ritmu, kartu dažyti mokyklos sienas, piešti, šveisti ir dažyti mokyklos spintas, šokti aerobiką ir t.t. Gyvenome šeimose. Kol gyvenome Taize šeimose, buvom įpratę prie dušo, o čia jį atstojo „bačka“ su vandeniu ir puodelis nusipilti. Buvome įpratę prie kondicionierių, čia jų nei kvapo. Dažnam teko gyventi pasispaudus, bet vis tiek šeimos buvo labai svetingos, priimančios, atviros, šiltos. Lyginant su Lietuva, mes esam labai individualistai, o čia viskas kartu, labai bendruomeniškai.

Kartais apima jausmas, kad privatumui erdvės nelabai ir lieka tokiose gyvenvietėse, jie visi gyvena kartu. Čia vienas pagamina valgyti, o pavalgo aplinkui visi; vienam kažko reikia, tikrai susiranda pas kitus... Nenori būti vienas - ne bėda, didesnė bėda atrasti erdvę pabūti vienam.

Seserys čia tikrai daro stebuklus. Taip gera matyt, kaip jos aplink save kuria bendruomenę ir taip gražiai kiekvieną priima, kiekvienas randa jų širdyse vietos!

Vakar buvome šiukšlyne. Jau Malibay atrodo, kad yra skurdu, bet kad gali būti taip, tikrai neįsivaizdavau. Tai buvo pirma vieta, kur pamačiau daug nesaugumo, išgąščio, veidų be šypsenų. Daugelis ten neturi net savu lūšnelių, tiesiog būna ten, kur būna: po tiltu, po dėže, prie kanalizacijos... Keista, bet net ir ten džiūsta balti skalbiniai. Gyvenimas net ir šiukšlyne virte verda. Jaučiau, kad kažkuriuo metu aš tik praeinu, bet nepamatau žmonių, nebematau, kaip jie taip gyvena, iki to momento, kai lūžus vienai lentai, koją įkišau į kažką, apie ką geriau negalvoti, kas ten buvo :) Bet labiausiai įstrigo paskutinis matytas vaizdas. Besilaukianti mama, kuri jau turi 4 vaikus (plius vienas paskendo įkritęs į upę) atrodo labai išvargusi ir šalia jos

sėdinti mergaitė, su marškinukais, kuriuos „puošė“ užrašas „a better life for our children“. Kažkaip žiauriai atrodo. Po pietų sugrįžus į Malibay, kur prieš tai atrodo, kad yra skurdu, dabar pasirodė kaip viešbutyje!

Stipriai apkabinu, siunčiu

Veikla

Mes nekartą mąstėme, kokią, tipišką samarietės bendruomenei veiklą galėtume pasiūlyti jums? Ir grįždavome vis prie to paties – tai gyvenimo patirtis, tai bendra malda. Adoracijos tyla, susitikimų šurmuly, svetingumas ateinantiesiems, tai smulkmenos iš kurių susideda gyvenimas. Todėl siūlome jums mūsų gavėnios pasninko patirtį, vieną smagų žaidimą ir Kryžiaus kelią su Marija Eugenija.

I Jei jūsų grupelė nedidelė, norime pasiūlyti jums mūsų gavėnios patirtį: kiekvieną trečiadienio susitikimą mes pradame tyloje. Klausydamos ramios religinės muzikos geriame arbatą ir valgome po riekę paprastos duonos. Tai mūsų gavėnios pasninko ženklas (eiliniais trečiadieniais mūsų susitikimai prasideda skaniais pyragais ar kitokiais saldumynais, nes kiekviena išbando ir „pasidalina“ su bendruomene savo receptais!) Valgyti

didelius linkėjimus ir žiupsnelį saulės ir šilumos!

Ir dar norisi linkėti visiems keliaut drauge su Dievu, jis daro didelius stebuklus ir taip praturtina, kad kartais sunku ir suvokti.

Sigita

duoną tyloje tai ne tik pasninkas, bet ir solidarumas. Kiekvienais metais mes kartu nusprendžiame kam dovanosime sutaupytus trečiadienio vakarienes pinigėlius. Nors suma nebūna įspūdinga, bet jos užtenka pvz. nupirkti bulvių maišą stokojančiai šeimai, ar padovanoti vaikams ekskursiją į Zoologijos sodą. Argi to maža?

II Šio mėnesio tema: tiesoje prieš save ir Dievą. Siūlome žaidimą. Tegul kiekvienas grupės dalyvis susiranda sau porą ir pasikalba. Tada kiekvienas užrašo penkis teiginius vienas apie kitą, du teisingus ir tris klaidingus. Prisisekite tuos lapus sau ant nugaros ir pasivaikščiokite minioje, vienas kitam pažymėkite kuris teiginys yra teisingas, kuris –ne. Po to susėdę į ratą pasiskaitykite, ką kiti mano apie jus, kas jiems atrodo tiesa apie jus, o kas ne.

Pavyzdžiui, teiginys: ses. Danguolė groja gitara (teisingas

atsakymas – netiesa, čia tik stereotipas, kad seserys būtinai muzikalios) teiginys: ses. Danguolė yra žurnalistė (teisingas atsakymas – tiesa. Nesitikėjote?)... Ir taip sąrašą galite tęsti apie save grupėje...

įeiti pamažu, taip kaip pamažu mums atsiskleidžia tiesa apie Dievą. Siūlome jums Kryžiaus kelio meditaciją su šv. Marija Eugenija. Ją rasite ppt formate šalia nuorodos į šią pasiruošimo programą.

III Šv. Marija Eugenija, mūsų globėja, sakė, kad Velykų slėpinys yra sunkus, kad į jį mes galime

➔ Atviro stogo diena

Rokiškis - kovo 7 d., sekmadienį. 12 val. Šv. Mišios, po jų - susitikimas Jaunimo Centre.

Vilnius - kovo 10 d., trečiadienį 19 val. Marijos Dangun Ėmimo seserų vienuolyne, Želvos g. 14.

Kaunas - kovo 19 d., penktadienį 17 val. Matulaičio parapijoje.

Brangieji,

Kreipiamės šiandien į Jus prašydami užtarti malda artėjančias Lietuvos jaunimo dienas 2010 „Kelkis ir eik!“ (Mk 2,1-12). Jos įvyks paskutinį birželio savaitgalį Panevėžyje.

Trokštame, kad šis jaunimo susitikimas visų pirma būtų dvasinis ir visos Lietuvos Bažnyčios įvykis. Be visų rūpesčių ir darbų, kuriuos ruošdamiesi turime atlikti, norime Viešpačiui patikėti kiekvieną jauną žmogų, kurį Jis nori prakalbinti.

Maldos akcija už artėjančias jaunimo dienas prasideda spalio 1, Šventosios Teresėlės, praėjusių LJD 2007 globėjos, dieną ir tęsis iki pat birželio 26 dienos. Kiekvienas mėnuo turi savo ypatingą intenciją, kurią prašome prisiminti savo bendruomenės maldos susirinkimuose ar švenčiant Eucharistiją.

Melskimės vieni už kitus, kad Viešpats mus visus neštų ir kad išmoktume nešti vienas kitą.

*Lietuvos Vyskupų Konferencijos jaunimo pastoracijos vardu,
Pirmininkas Vyskupas Rimantas Norvila*

Dieve, mūsų Tėve, pašvenčiame Tau Lietuvos jaunimo dienas 2010 Panevėžyje. Mes pasitikime Tavimi ir Šventojo Kazimiero užtariamai meldžiame: Už LJD organizatorius. Tegul jie niekad nepritrūksta pasitikėjimo Tavo apvaizda

➔ Malda už Lietuvos Jaunimo Dienes 2010

Jėzau, Dievo Sūnau,
tikras Dieve ir tikras žmogau, / Pažvelki į mus!

Jėzau, su mumis esantis,
mums gyvenimo žodį skelbiantis,
besąlygiškai mus priimantis, / Kviieski mus!

Jėzau, Mūsų draugus įkvepiantis,
Mūsų tikėjimu pasitikintis,
Mūsų tikėjimu besistebintis, / Lauki mūsų!

Jėzau, Į mūsų troškimus atsiliepiantis,
Turintis galią atleisti nuodėmes,
Mums malonę dovanojantis, / Drąsinki mus!

Jėzau, kviečiantis keltis ir eiti,
pastatantis mus ant kojų,
gydantis mūsų negalias, / Pakelki mus!

Jėzau, perprantantis mūsų širdies sumanymus,
įžvelgiantis mūsų širdies troškimus,
mums tiesą atskleidžiantis, / Pasigailėki mūsų!

Jėzau, mus į tikruosius namus parvedantis,
Mus į gyvenimą sugrąžinantis,
Dangų dėl mūsų praplėšiantis, / Lydėki mus!

Jėzau, Tu esi mūsų Viešpats, Gyvojo Dievo Sūnus,
Didžiausios nuostabos, dėkojimo ir šlovinimo vertas. Amen.